

על שבר בת עמי - מאורעות השואה

שיחה עם תלמידים

הן עם לבדד ישכון

חטא חטאה ירושלים, על כן לנידה הייתה. ולא רק ירושלים בעצמה נודתה אלא גם בניה שהוגלו בין העמים הפכו להיות מנודים ומאוסים בעיני שכיניהם. המתבונן מן הצד וסוקר את קורות ימי הדורות יהיה בטוח שאומות העולם התאחדו אי פעם לשולחן אחד וגמרו אומר להרע ליהודים לרודפם, להשפילם ולייסרם. אחרת אין להבין מדוע בכל מקום אליו הגיעו היהודים, מבלי שאחד ידע על רעהו החליטו האומות כולם - ללא הבדל בין דת והשקפה, תרבות ומוצא, לרדוף לענות ולהשפיל את היהודים שביניהם עד חורמה. וכולם שווים לשנאה איומה ותהומית לעם אחד מפוזר ומפורד שלא עשה להם שום רעה מימיהם.

אך אנו האמונים עלי תורה, יודעים את הסיבה לכך. אין זאת אלא יד ה' שבאה לזכך ולצרף את בניו האהובים בכור ההיתוך הנורא של הגלות האיומה בכדי לנקותם מחטאיהם, לזככם ולזכותם לקראת הגאולה השלימה והנצחית, להיותו עם ה' לנצח נצחים.

ואכן, במשך שנות הגלות הארוכה ידע עם ישראל גזירות שונות ומשונות מצד העמים, חלקם קשים יותר חלקם פחות. חלקם נטפלו לרוח וחלקם לצד הגשמי, חלקם לממון וחלקם לגוף. בכל תקופה וזמן לבשה ופשטה צורה אחרת שהצד השווה שבהם שכולם באו מתוך שנאה עיוורת בלתי מוסברת בעליל.

גלות ומשמעותו

אלפיים שנים אלו, מאז נחרב בית המקדש השני וגלה ישראל מארצו וממולדתו מכונים "גלות", משמעות המושג "גלות" הינה עקירה ממקומו הטבעי למקומות מרוחקים, ולכאורה אם נתבונן נראה שיש כאן תופעה מפליאה, שכן כשאדם מעתיק

אוצר החכמות

משכנו ממקום למקום אינו נקרא "גולה", רק כשביתו ומשפחתו נותרים במקום שהיו והוא עצמו גולה למקום אחר, אז נקרא גולה.

1234567 תד"ח

תנ"ך חכמות

והנה למרות שעם ישראל הוגלו מארצם בעל כורחם, הם הרי התיישבו והשתקעו בבבל ובשאר מקומות בכדי להמשיך שם את חייהם. אך לא, היכן שהיו, להיכן שהלכו ובאו תמיד תמיד הרגישו כגולים. כמי שביתם ומקומם במקום אחר, והם נמצאים כאן בניכר.

אוצר החכמות

אומות העולם לדורותיהם ולארצות פזוריהם רחשו שנאה עמוקה ועיוורת - משוללת כל הגיון בסיסי - ליהודי באשר הוא. ואלו דאגו שהיהודי ירגיש תמיד שהוא בגלות, שאינו חלק מהם, שמקומו אינו ביניהם. אלו העניקו להם תמיד את ההרגשה של נרדף ובלתי רצוי, שלא יוכל בשום פנים ואופן להשתקע באותו מקום, ולהרגיש שזהו ביתו ומקומו.

אמרתי אפאיהם

אולם ישנו מאורע אחד שעבר על עם ישראל, שאי אפשר בשום אופן לכוללו יחד עם שאר מאורעות הגלות לדורותיו, הלא היא - השואה האיומה.

הספורנו בפרשת האזינו על הפסוק 'אמרתי אפאיהם אשביתה מאנוש זכרם' כותב מספר שורות דברים מצמררים ששופכים מעט אור על ימי החושך והזעם של חורבן אירופה וז"ל: **אמרתי אפאיהם - אשאר איזו פאה מהם, והמותר אכלם כמו שאעשה באחרית הימים, אחרי שלא השגתי שלמותם לא במתן תורה ולא בארץ ישראל ולא בגלות.**

פירושו של דבר, שהתורה מזהירה שאם יעמיקו בחטא יבוא יום שהקב"ה ישבית זכרם של עם ישראל מן העולם, ורק פאה - קומץ מועט יישאר מהם כדי שיהא אפשר להצמיח מתוכם שוב את עם ישראל. נבואה זו התגשמה לדאבונו במלואה בימי השואה, כאשר רוב רובו של עם ישראל נכחד על אדמת אירופה, ואותם בודדים אודים עשנים מוצלים שנותרו מעם ישראל, לא נותרו אלא כדי שיהא אפשר להצמיח ממנו עם חדש, בבחינת עצם-הלז שאינו כלה בקבר, בכדי שיוכל לצמוח ממנו גוף חדש לעתיד לבוא.

אם בריאה יברא

והנה, למרות כל מה שנאמר ונכתב על השואה, עדיין לא הצליח שום שכל אנושי להבין ולעמוד על ממדי הזוועה, אי אפשר כלל לתמצת בשורות ספורות את הזוועה

שהתחוללה שם, ובוודאי שלא ניתן להכיל ולו מעט מזער ממנת הסבל והצער שהיו מנת חלקם של מיליוני היהודים שחוו אותה. לא באנו עתה אלא להתבונן בקווים הכלליים שאפיינו את השואה.

המתבונן מעט במה שהתרחש שם במשך חמש שנות הזעם, יראה מיד שאין השואה חלק מן הגלות כלל ועיקר, משום שאין שום דמיון כלל בין הזוועה שהתרחשה על אדמת אירופה באותם שנים, לבין התלאות שהיו מנת חלקו של העם הנבחר במשך כל שנות גלותו.

מלבד העובדה המצמררת שהשואה הנוראה כללה בתוכה כמעט את כל סוגי הסבל וההשפלה שידעה האנושות כולה, והיתה גדולה מהם עשרות אלפי מונים באכזריותה ובהיקפה, הרי שאם נתבונן בקווים היחודיים שאפיינו את השואה נבחין מיד שהשואה לא היתה חלק מן הגלות, אלא כגזירה מיוחדת לעצמה.

אין ספק שמה שהתרחש בשואה הוא בבחינת מה שנאמר אצל קרח ועדתו: אם בריאה יברא ה' וגו'. והוא הרבה מעל לדרך הטבע, זו היתה בריאה חדשה שלא היתה מעולם, ואחריה לא יהיה כן, ולא נבראה ולא נועדה אלא לשעתה בלבד.

במלחמה מול הצדק

התופעה המוזרה ביותר הוא שהתליין שביצע את גזר הדין הנורא הזה, היו הגרמנים ימח שמם וזכרם, הם שנחשבו והחשיבו את עצמם כעם משכיל ונאור, מפותח ואינטליגנטי, המקפיד על כל כללי הנימוס והאדיבות, דוקא הם הפכו להיות רבי-מרצחים גרועים פי אלף מאחרוני השבטים הפראיים בג'ונגל.

וכמאמר הכתוב: "איך נחפשו עשיו נבעו מצפוניו" כאן נתגלה עשיו במלוא כיעורו ואכזריותו. וכמו שכתב רש"י (בראשית כו, לד) עשו היה נמשל לחזיר שנאמר (תהלים פ) יכרסמנה חזיר מיער החזיר הזה כשהוא שוכב פושט טלפיו לומר ראו שאני טהור כך אלו גוזלים וחומסים ומראים עצמם כשרים.

אותם אנשים שהיו ידועים בעולם כסמל הנימוס ונושאי דגל הקידמה. הסכימו וקיבלו והלכו שבי אחרי מנהיגם המטורף שהצהיר ברורות: "באתי לשחרר את העולם מכבלי הצדק" - -

בהסבירו את מלחמתו בצדק אמר אותו רשע, שאת המושג - "צדק" המציאו החולים והחלשים בכדי לשעבד באמצעותו את הצעירים הבריאים, 'המועילים' כהגדרתו, זאת

בכדי שיספקו להם את צרכיהם. וכל עוד יהיו יהודים בעולם, הוסיף, עדיין יהיה הצדק בעולם, משום שהם מייצגים את אותו צדק, שעיקרו עזרה לזולת ובמיוחד לחלשים.

הפתרון הסופי להשבחת העולם, לפי משנתו האיומה, הוא אפוא - לרוקן את העולם מיהודים נושאי דגל הצדק. היות ולאורך כל שנות ההיסטוריה כל פתרון אחר לא צלח, החל מהצרת צעדיהם, רדיפתם, עינויים, גירושם, ואפילו המרת דתם לא הועילה. על כן לא נותר אלא לחסל אחת ולתמיד את העם היהודי עד האחרון שבהם...

השיטתיות הזוועתית.

וכיצד יתבצע ה'פתרון' המזווע הזה?

האשמדאי ימ"ש לא הרים מטוסים שיפציצו את האוכלוסייה היהודית. הלא לפי משנתו המעוותת, די היה בהשגת הפתרון הסופי [עפ"ל] ע"י השמדה המונית בדרכים רבות. אך לא. הוא לא הסתפק בזאת, אם כבר להשמיד, אפשר על הדרך גם להרוויח מזה. ובנוסף, הגה מוח השטן, אין צורך שגרמנים מגזע העליון ילכלכו את ידיהם בכדי לבצע את ההשמדה, אפשר לבנות מכונת השמדה, שתשמיד את בוניה, וגם תפיק את מלא הרווח האפשרי מן הקורבנות.

אשר על כן, בתכנון קפדני ומסודר הכין תכנית זוועה מפורטת ומסודרת בדייקנות גרמנית עד אחרון הפרטים, תכנית שמילאה את כל דרישותיו. דהיינו השמדת היהודים שנואי נפשו, אך גם זאת שבני הגזע העליון לא יצטרכו להזיע או ללכלך את ידיהם ומדיהם המגוהצים לשם כך. ומלבד כל אלו לנצל עד תום כל מה שאפשר מהיהודים טרם ישמידום.

ולמרות שבמוצהר לא אמר היטלר ימ"ש שהמלחמה שהוא מנהל מכוונת נגד היהודים. הסיבה למלחמה עליה הצהיר היתה - כדי להשליט את מרותו ושלטונו על העולם כולו. אולם בפועל בכל מדינה שנכבשה, הפעולות הראשונות שננקטו היתה - ריכוז היהודים והעברתם למחנות השמדה, עוד טרם השתלט על מוקדי הכוח, ונטל לידיהם את מושכות השלטון.

תכנית מפורטת

השלב הראשון בתכנית השטנית היתה - מסכת ארוכה של הטפת הארס והשיטה שלו במשך כמה שנים, בהתחלה חשבו אותו למטורף, אך אט אט חלחל הארס ובאופן

מפתיע החל להתיישב ולהתקבל על לב העם הגרמני המשוקע, עד שהצליח אפילו לעלות לשלטון. גם אז לא פעל בפזיזות, אלא בקור רוח ובתכנון מסודר מראש.

תחילה החל להטיל הגבלות שונות ומשונות, בעיקר משפילות, על העם היהודי, במטרה להשפיל את רוחם ככל האפשר ולגרום להם להרגיש נחותים בעיני הסובבים, דבר שימנע מהם בעתיד לאזור כח ועוז רוח להתמרד נגדו.

לאחר תקופת זמן כשהבין שהשעה כשרה לכך, כלומר שהעם הגרמני כבר שונא דיו את היהודים, וגם היהודים מושפלים דים ואין בהם עוז להתנגד עוד למהלכיו, החל לבצע את המעשים הממשיים, כשהוא מורה לחייליו לרכז את היהודים במחנות עבודה. וגם זאת במטרה שלא לעורר מרד והתנגדות בקרב היהודים, שכן אילו היו יודעים את המטרה הסופית, היה הרבה יותר קשה להכריח אותם לעשות כדברי הקלגסים ביודעם שאין להם יותר מה להפסיד. אולם כשסברו היהודים שהם הולכים רק לעבוד, העדיפו את הסיכוי לחיים מאשר את המות הוודאי שבהמרת פי הנאצים.

היטלר ימ"ש ידע, שאחרי מספר ימי עבודת פרך, ללא מזון ומים, תוך השפלת ורמיסת כבודם עד לעפר, גם אם יבינו בסופו של דבר לאן פניהם מועדות ומהי המטרה, כבר לא יהיה בהם כוח להתנגד.

החל מ-1941

דורות שלמים נמוגים באבחת חרב

וכך החלה מסכת הייסורים האינסופית של יהודי אירופה. כל מקום ואזור שכבשה החיה הנאצית היה הצעד הראשון לנתק את היהודים מסביבתם. הוא ריכז אותם בכיכר העיר, והעלה אותם על משאיות בקר, בכך ניתק אותם למעשה מכל מה שיש לו לאדם עלי חלד - מילדיהם, מנשותיהם, ממשפחתם הקרובה והרחוקה, מביתם, משכונתם, מקהילתם, מחבריהם ומכל מי שקרוב לליבם.

האם יש לנו מושג כלשהו מהי המשמעות של קהילה שנכחדת? כמה שנים ויובלות, כמה אנשים במשך דורי דורות הגירו את דמם תרתי משמע כדי לייסד ולבנות, לפאר ולשכלל את הקהילה, להקים בה מוסדות, תלמודי תורה ובתי ספר, ישיבות קטנות וגדולות, בתי כנסיות ובתי מדרשות. מפעלי חסד ועוד ועוד. טיפוח תלמידי חכמים וגדולי תורה, שרי אלפים ושרי עשרות, הדפסת ספרים וכתובת ספרי תורה, וכל העמל והיגיעה העצומה בהעמדת קהילה על תילה.

וכל אלו נחרבו באבחת חרב אחת. עם הופעתם של אותם קלגסים נאציים ברחובות קריה, עלה בעשן עמל ועשיה של דורי דורות. האם יש לב כלשהו שמסוגל להכיל את הכאב התהומי הצורב והנורא.

האם אנו מסוגלים לקלוט אפס קצהו מן ההרגשה של יהודי שכל משפחתו נחרבת בבת אחת!! כמה עמל מושקע בכל ילד מאז שנולד, כמה לילות נטולי שינה עוברים על ההורים, בכמה תפילות ודמעות, תקוות וחרדות מלווה כל ילד, כל יום כל שעה. ועד שזוכים לראותו גדל ונעשה לאיש, ועד שרואים אותו נישא ומקים בית משלו. כך לכל ילד וילד, לכל נכד ונכד. עד שלאחר מאות שנים של עמל ויגיעה זוכים לראות משפחה לתפארת, בנים ובני בנים מסביב לשולחן אחד. ולפתע..

הדלת נפרצת בגסות ובפראות. הקלגסים המרושעים פורצים פנימה כחיות טרף, ובבת אחת כל העמל העצום הזה של כמה וכמה דורות הכל נפסק באחת!!

הם תופסים את זקני המשפחה מורטים את זקניהם באכזריות, משפילים ומבזים אותם, ולאחר מכן יורים ישר בפניהם לעיני כל המשפחה... הלא גם במדינות העולם האכזריות ביותר כשמישהו נידון לגזר דין מות, הם עושים זאת בצורה אנושית מינימאלית. ראשית, הדבר מתבצע במקום נסתר, וגם אז התליין אינו מסתכל לקורבן בעיניים. כיתת היורים תמיד מופנית אל גבו של הנידון למוות. אבל הגרמנים הברבריים והסדיסטים בשפלות רוחם הבלתי ניתנת לתיאור ירו לקורבנותיהם ישר לפרצוף, ולמול עיניהם המבועתות של המשפחה כולה!!

אך כל זה היה עדיין מאומה למול האכזריות בה תלשו פעוטות רכים מחיק אימותם, ובידיהם המסואבות שיסעו אותם לשניים למול עיני האם... כשזעקות השבר הנוראות שבקעו מליבה הקרוע לא הזיזו ולו נימה כלשהי בלב האבן שבקרבתם...

ואם לא די בזאת הם תפסו את הנערים והנערות בגסות רוח ופשוט --- זרקו אותם מעם החלונות ישירות למשאית שחנתה למטה ברחוב... האם אפשר בכלל לתאר מה מרגישה האם שמחזה שכזה מתבצע לנגד עיניה...

לאחר שהורי המשפחה נאלצו לחזות במראות העוועים הללו, הכריחו אותם החיילים צמאי הדם ותאבי הבצע בעזרת עינויים מחרידים לגלות להם את מקומות המסתור בהם הטמינו את הכסף, התכשיטים, ושאר חפצי הערך. נקל לתאר שהיהודים במצב הנורא הזה לא אזרו כוח להתנגד להם. וגילו להם הכל. לאחר מכן הריצו אותם

הקלגסים אל כיכר העיר שם ריכזו את כל יהודי העיר ולאחר מכן העמיסו אותם כבהמות על משאיות אטומות והובילו אותם כצאן לטבח אל מחנות העבודה...

הנה כך תוך מספר דקות הפכה כל המשפחה המפוארת לאבק פורח וכחלום יעוף, עמל של דורי דורות ותקוה לעתיד מזהיר נמוגה בעשן המחניק שהתאבך מעל שמי אירופה.

רצחת וגם ירשת

הצעד הבא היה - ביזת הונם והחרמת רכושם. שעה קלה לאחר שהעמיסו את המשאיות בשברים האנושיים שנותרו מן המשפחה המפוארת, הגיעה משאית נוספת אליה רוקנו שלוחי השטן את כל חפצי הערך של הבית. אותם חפצים יקרי ערך המקפלים בין חריציהם זכרונות מתוקים משנים עברו, הכל נערם לתוך משאית הובלה אחת, וגם הזכרונות הבודדים מתפארת המשפחה הפכו לערימת חפצים שעתידי לפאר ולקשט את בתייהם של המרצחים הנתעבים.

אך סיימו הנאצים את מלאכת הביזה השפלה, נכנסו משתפי הפעולה - הלא המה הערלים שכיניהם של היהודים אכולי הקנאה ושטופי השנאה, שהביטו בחיוך נקמני בלתי מוסתר בסבלם של היהודים שעד אתמול הראו להם פנים ידידותיות - והשתלטו על הבית וניכסו אותם לעצמם.

כך עברו בית אחר בית, משפחה אחר משפחה, קהילה אחר קהילה, זורעים הרס וחורבן, כמו אש נוראית שמשתוללת ומאכלת כל מה שנקרה בדרכה מותירה אחריה אדמה חרוכה ועשנה, ודממת מות מחרישת אוזניים.

קנאתי בחתול אשפתות...

הצעד השלישי היה - רמיסת כבודם ברגל גסה, קשה לתאר את ההשפלות שנעשו במכוון ביהודים, מהובלתם בקרונות בקר במשך כמה ימים דחוסים כבהמות ללא טיפת אויר, נקל לשער את הטינופת והריח המצחין ששררו בקרונות הללו... ועוד סוגים שונים ומשונים של ביזויים והשפלות מחרידות.

וכמו שתיאר באוזנינו ניצול שואה עד כמה היתה ההשפלה והביזיון צורבים עד שיתי הנפש "היינו מקנאים בחתול אשפתות... שאותו אין משפילים ומבזים כמונו!"

לנצל עד תום

מה כבר נותר ליהודי במצב עלוב ונורא כזה? נראה שאין לו כבר כלום בעולמו, אך רוח השטן לא באה על סיפוקה... עדיין יש בהם כישרון טבעי וכח פיזי, יש לנצל אותו. ראשית הופרדו כל בעלי המלאכה ובעלי האומן מביניהם, אלו שיכולים להביא תועלת כלשהי למלחמה, אלו שובצו בתוך מערך הייצור שסיפק את צרכי המלחמה. ואילו את שאר היהודים לקחו למחנות עבודה שם הועבדו בפרך בהנחת מסילות רכבת, סלילת כבישים, בניית מחנות, ותאי גזים, ושאר צרכי המלחמה, כלומר לנצל את כוחם בכדי ליצור את מכונת ההשמדה ההמונית שנועדה להשמיד אותם עצמם ואת אחיהם בשריהם.

החל

כעת לכאורה היה האשמדאי אמור להיות מרוצה, הנה היהודים מרוכזים במחנות, ממושמעים ולא מתנגדים, אפשר לבצע בהם את הפתרון הסופי. אך לא, חבל סתם כך להרוג יהודי, צריך לנצל אותו עד כמה שאפשר. להפיק ממנו את המקסימום האפשרי...

כן, גם כשהם נותרו שלדי עצמות צפודים, עדיין לא נחה רוחו האפלה של האשמדאי הארור, טרם הכניסם לתוך תאי הגזים ציוה ליטול את בגדיהם, את נעליהם, לגזוז את שערם, ולעקור מהם את שיני הזהב שבפיהם, פשוט לא להשאיר שום דבר שיכול להיות שוה ערך על גוֹם של היהודים שהוא עומד להשמיד. וגם לאחר שהרג אותם לא נחה רוחו, מן האפר שנותר מגוויותיהם החרוכות הוא ייצר פיסות סבון עליהם טבע את המילים המזויעות "פון יודן פעט'ס"...

כמובן שמי שאיתרע מזלו ונמצא 'ראוי להשתתף' במחקריו של ד"ר מנגלה ימ"ש, נלקח למרפאתו הידועה לשמצה, ובו נוסו כל שיטותיו ומחקריו תוך גרימת ייסורים נוראיים למטופליו. למותר לציין שכל הניסויים בוצעו על בשר חי ללא שום הרדמה.

במחנות העבודה

"ברי המזל" שהוגלו למחנות העבודה רגילים עונו בעבודת פרך ובייסורים ששום בר דעת אינו מסוגל להשיגם, וגם כאן התבצע הכל במחשבה מעמיקה ובתכנון קר זוועתי לנצל את המקסימום האפשרי. ראשית הבין השטן שכדי שהעובדים יהיו ממושמעים יש לשלול מהם את צורת האדם, זאת ע"י קעקוע מספר סידורי על זרועותיהם מה שיעניק להם תחושה של 'מספר' ולא של בן אדם. מובן שאת הקעקוע עשו ללא הרדמה כלשהי.

החורבן

בנוסף לכך אולצו לגלח את כל שערם כדי לשוות להם מראה בזוי ומשפיל וללבוש בגדי אסירים מפוספסים דקיקים גם כשהכפור האירופאי המקפא ירד ל-40 מעלות מתחת לאפס.

החורבן

גם לאחר 16 שעות עבודות פרך לא זכו לתנאים בסיסיים של לינה ואוכל, אלו ניתנו להם תוך השפלה איומה ובמינימום האפשרי. הם שוכנו כאלף אסירים בצריף רעוע אחד שגם אותו הם בנו בעצמם, כשהם שוכבים על גבי דרגשי עץ קשים ודוקרניים, צופים ומחניקים זה על גבי זה.

החורבן

גם המזון שניתן להם ניתן במידה המינימאלית ביותר, שכללה במקרה הטוב פרוסת לחם עבשה וכף מרק טפל, רק כדי שנשמתם לא תפרח מתוך גופם, בכדי שימשיכו לסבול עוד ועוד ובינתיים להביא תועלת למערך המלחמתי. יהודי שנתפס נובר באשפתות בתקוה למצוא קליפת תפוח-אדמה רקוב, נורה למוות ללא שום שהות.

החורבן

החורבן

גם בתוך המחנה הקפידו החיילים הנאציים הארורים הקפדה יתירה על הסדר והמשמעת. וכל מי שחרג ממנו אחת דתו להיקרע לגזרים בין שיניהם המשוננות של כלבי השמירה ששוסו כל העת ביהודים לעיני חבריהם המבועתים. ובמקרה הטוב 'זכו' לצליפות מגלב עשוי עור וברזל על גוום הכחוש והמדמם.

החורבן

יהודים רבים נפחו את נשמתם הטהורה מידי יום ביומו, גופם הכחוש לא עמד בסאת הייסורים והסבל הנורא, וגוויותיהם הקדושות נותרו מוטלות בבזיון נורא בין משעולי המחנה.

החורבן

ללא מגע יד אדם...

גם המתת היהודים עצמם, התנהלה בסדר מופתי ובשקט מזעזע. ללא שבעלי 'גזע הארי' יצטרכו אפילו ללכלך את ידיהם בהריגת היהודים. בעלי המגפיים המבריקות לא חפצו שסוליותיהם תוכתמנה בדם, על כן לא ירו בהם למוות סתם כך. אלא הכניסו אותם לתאי גזים, כשהם מחלקים להם קודם לכן חתיכות סבון... כדי שיחשבו שהם הולכים להתקלח, ולא יעוררו המולה מיותרת -

או אז נפערו הארובות מעל ראשיהם והדבר האחרון שהם ראו זה את אותם גרגירי גז ציאניד קטלני, שהמית את הקדושים תוך דקות ספורות. שמא תאמרו - הנה באתם על סיפוקכם? לא ולא, הגופות יכולות לזהם את האויר הגרמני. אז אולי

1234567 11/11/11

מעל לדרך הטבע

U.S. DEPARTMENT OF AGRICULTURE

1

מדשתיק משמע ניחא ליה

הה

עלה

איך העולם החריש לעומת שחיתתם ורציחתם של ילדים ונערים אנשים נשים וטף בשיטתיות איומה ונוראה.

מרשימותיו של הרב הצדיק רבי מיכאל דב וויסמנדל ז"ל לנו למדים כיצד התחנן בפני ממשלת בנות הברית שהיה בידם בקלות לעצור את מסע ההרג המחריד. הוא שלח להם שרטוטים ותוכניות מפורטות עד לאחת, ויש לשער שהם אפילו לא היו צריכים לו, לו רצו יכלו לדעת בדיוק איך לתקוף, אך הם העדיפו להתעלם. אי אפשר לומר שהם לא היו מודעים לזוועה שמתרחשת באירופה. היו עשרות חוקרים ושליחים שהעבירו אליהם מידע אמין ומדויק, הם ידעו היטב על כל מה שמתרחש שם. הרב וויסמנדל מתאר כיצד התחנן אליהם ללא הרף כשהוא זועק במר ליבו: 'הלא בסופו של דבר תיאלצו לרסן אותו, ולצאת נגדו במלחמה, הן לא תניחו לו לכבוש את אירופה כולה, בוודאי לא את העולם כולו, אם כן מדוע הינכם מתמהמהים?!' אך כל עוד היה מדובר בדם יהודי שניגר בחוצות עיר, המשיכו אומות העולם כולו לאפשר לשטן הנאצי לנקות את מדינותיהם מן היהודים שהיו לצנינים אף בעיניהם.

לנגד עיני העולם עברו מאות רכבות, בנות עשרות קרונות, בהם נדחסו בני אדם חפים מפשע שענייהם המבוהלות, המעונות והמורעבות התחננו לעברם מתוך אשנבי קרונות הבקר בזעקת 'הצילו!' מחרידה.

אך מדינות העולם יושבים ומביט במראות הזוועה הללו באדישות ובחיבוק ידיים, לא יום לא יומיים, לא שבוע לא שבועיים, לא חודש לא חודשיים, לא שנה גם לא שנתיים, חמש שנים!! חמש שנים תמימות של הרג שיטתי, אינסופי.

ולא רק שלא היה איכפת להם מן הרצח ההמוני שמתבצע ביהודים הם אפילו היו מרוצים שמלאכתם נעשית על ידי אחרים. כפי שהעיד אדולף אייכמן ימ"ו יד ימינו של השטן בחקירתו כשנשאל כיצד לא חששו מתגובת העולם להרג ההמוני הזה ענה אייכמן: "חששנו גם חששנו, אולם החלטנו לבדוק בהדרגה את תגובת העולם לההרג המתוכנן הלזה... אט אט הבנו, שלא רק שהעולם אינו מתנגד, הוא אפילו מרוצה..."

הקנאה והשנאה

אולם, בכדי לסבר את האוזן מעט, כדי שנבין מנין נובעת אותה שנאה תהומית שליוותה את עם ישראל בכל מסעותיו וגלויותיו, ונתגלתה בכל כיעורה בשנות שואה

האיומה, ההכרה הזו של העמים, שעם ישראל, בהליכותיו, בהנהגותיו ובכל דרכיו, מיוחד ומעודן, מקודש ומופלא מכל עם ומרומם מכל לשון, היא היא שגרמה לרגשות קנאה עזות כל כך, שהעבירות על דעתם וגרמה להם לנקוט צעדים חסרי תקדים וחסרי הגיון ומצפון, דברים שאיש לא היה מעלה בדעתו שעם כלשהו יעשה כן לעם אחר.

וכפי שהעיד ד"ר מגנלה ימ"ש בעצמו כשנשאל לסיבה האמיתית להשמדה האיומה הזו? השיב ד"ר מגנלה בכנות ובקור רוח אופייני: "ישנם רק שני עמים חשובים בעולם - הגרמנים והיהודים, כל עוד היהודים נמצאים כאן הם מאפילים עלינו, הפתרון הוא - לסלק אותם לגמרי מן העולם..."

אוצר החכמה

הנהגה נסית
אח"כ 1234567

ולסיום, מכל האמור עולה מסקנה אחת ברורה - אין ספק שמה שהתרחש בשואה היו דברים על טבעיים בעליל, היתה כאן הנהגה מיוחדת מעבר לכל מה שעבר עלינו במשך אלפיים שנות הגלות. כל אלו חוברים לתופעות על טבעיות ולתהליכים מופלאים שעוברים על עם ישראל אחרי השואה, כפי שהובא במאמר הבא. מה שמביא אותנו להתבונן בפשר התהליך שמתרחש בעם ישראל במאת השנים האחרונות.

ונסיים בדברי הנביא יחזקאל בפרק לה. - ויהי דבר ה' אלי לאמר. בן אדם שים פניך על הר שעיר והנבא עליו. ואמרת לו כה אמר ה' אלוקים הנני אליך הר שעיר ונטייתי ידי עליך ונתתיך שממה ומשמה. עריך חרבה אשים ואתה שממה תהיה וידעת כי אני ה'. יען היות לך איבת עולם ותגר את בני ישראל על ידי חרב בעת אידם בעת עון קץ. לכן חי אני נאום ה' אלוקים כי לדם אעשך ודם ירדפך אם לא דם שנאת ודם ירדפך. ונתתי את הר שעיר לשממה ושממה והכרתי ממנו עובר ושב. ומלאתי את הריו חלליו גבעותיך וגאותיך וכל אפיקיך חללי חרב יפלו בהם. שממות עולם אתנך ועריך לא תישבנה וידעתם כי אני ה'.

וכן הובטחנו בשירת האזינו - ראו עתה כי אני אני הוא ואין אלוקים עמדי אני אמית ואחיה מחצתי ואני ארפא ואין מידי מציל. כי אשא אל שמים ידי ואמרתי חי אנוכי לעולם. אם שנותי ברק חרבי ותאחז במשפט ידי אשיב נקם לצרי ולמשנאי אשלם. אשכיר חצי מדם וחרבי תאכל בשר מדם חלל ושביה מראש פרעות אויב. הרנינו גוים עמו כי דם עבדיו יקום ונקם ישיב לצריו וכפר אדמתו עמו.